

17. Bőjt második vasárnapja.ÉLI, ÉLI, LAMA SABAKTÁNI!

Máté 27,46
Máté 27,37-50

A Kereszten elhangzott hét szó két nagy csoportra osztható. Az első háromban mások szükségével foglalkozik Megváltónk. A következő négy szóban saját szükségéi miatt szólal meg. A két csoport között három órai idő telt el. A mi időszámításunk szerint déli 12 órától délután 3 óráig. Sötétség támadt az egész földön. A természet is Isten akaratának engedelmeskedik és eltakarja nap-arcát. Mint Kálvin mondja, „Mintha az ég és a föld a köteles tiszteletet adná meg Teremtőjének és Alkotójának.”

Hogy Jézus lelkében mi mehetett végbe e három óra alatt, arra a negyedik szóból következtethetünk. Ez volt a szenvedés mélypontja. "Ezekben a pillanatokban egyesült a nagy testi kimerülés a legrettenetesebb lelki kínokkal, a gyalázattal és átokkal, melyeken át kellett mennie...Ez volt rettenetes félelmeinek sötét éjszakája; ekkor szállt alá szenvedéseinek legnagyobb mélységébe. Ember nem képes ezeknek a szavaknak teljes tartalmába belemélyedni." /Spurgeon/

"Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?" Rettenetesebb, félelmetesebb kiáltás soha nem hasított át a levegőt. Megrendítő az is, amikor az ószövetségi kegyesek kiáltanak így. Megrendítő, amikor közülünk bárki veszi ajkára ezt a mondatot. De itt most a Szerelmes, az Egyetlen, a mindhalálig Engedelmes Fiú kiált így. És hogy ez a mondás különösen érdemes a megjegyzésre, az abból is látezik, mondja Kálvin, hogy a Szentlélek azt akarta, hogy szíriai nyelven mondják el, hogy így